

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-34-09

Druk nr 1810

Warszawa, 17 marca 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

-o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto przejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zastępca komornika używa pieczęci zastępowanego komornika, czyniąc przy swoim czytelnym podpisie wzmiankę o tym, że działa w zastępstwie.”;

2) w art. 7 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Jeżeli w obszarze właściwości nowo utworzonego sądu rejonowego nie ma siedziby kancelarii komorniczej, Minister Sprawiedliwości zarządza utworzenie wolnego stanowiska komornika sądowego, po czym wszczyna postępowanie, o którym mowa w art. 11.

2b. Do czasu powołania komornika w rewirze, o którym mowa w ust. 2a, lub zniesienia tego rewiru w trybie określonym w ust. 4, czynności egzekucyjne w tym rewirze wykonują komornicy dotychczas właściwi.”;

3) w art. 11:

a) ust. 1a i 1b uchyla się,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Niezwłocznie po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, prezes sądu apelacyjnego przesyła Ministrowi Sprawiedliwości wnioski o powołanie na stanowisko komornika wraz ze złożonymi załącznikami.

4. Minister Sprawiedliwości przesyła odpisy wniosków o powołanie na stanowisko komornika wraz z załącznikami radzie właściwej izby komorniczej w celu wyrażenia opinii w terminie 21 dni. Brak opinii nie stanowi przeszkody do nadania wnioskowi dalszego biegu.”,

c) ust. 5a uchyla się,

d) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. W tym samym czasie zainteresowany może ubiegać się o powołanie tylko na jedno stanowisko komornika.

7. Minister Sprawiedliwości pozostawia bez rozpoznania wnioski złożone po terminie, o którym mowa w ust. 2, oraz wszystkie wnioski zainteresowanego w przypadku złożenia wniosków o powołanie na więcej niż jedno stanowisko komornika.”;

4) w art. 13 uchyla się ust. 4;

5) w art. 14:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O zgłoszeniu przez komornika utworzenia lub objęcia kancelarii Minister Sprawiedliwości zawiadamia prezesa właściwego sądu apelacyjnego.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Prezes sądu apelacyjnego zawiadamia Ministra Sprawiedliwości, prezesa właściwego sądu okręgowego, prezesa właściwego sądu rejonowego oraz radę właściwej izby komorniczej o przyjęciu od komornika ślubowania, o którym mowa w ust. 2.”;

6) w art. 15:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Na postanowienie Ministra Sprawiedliwości o zawieszeniu komornika w czynnościach przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Do rozpoznania zażalenia stosuje się właściwe przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.²⁾).”,

b) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 2, chyba że komornik został skazany lub Minister Sprawiedliwości uchylił zawieszenie wcześniej;”;

7) w art. 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zastępcą komornika może być inny komornik albo asesor komorniczy.”;

8) w art. 27a ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku śmierci lub odwołania komornika wyznaczony zastępca prowadzi postępowania w sprawach dotychczas niezakończonych przez zmarłego lub odwołanego komornika do czasu powołania komornika na to stanowisko.”;

9) w art. 29 uchyla się ust. 7;

10) w art. 32 uchyla się ust. 5;

11) art. 33a uchyla się;

12) w art. 49:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W sprawach wymienionych w ust. 1 komornik ściąga opłatę od dłużnika proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanego świadczenia.”;

c) dodaje się ust. 7 – 10 w brzmieniu:

„7. Dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat, o których mowa w ust. 1 i 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, wniosek może złożyć wierzyciel.

8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, wnosi się w terminie 7 dni od dnia dowiedzenia się o ściąganiu opłaty albo od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa odpowiednio w ust. 3 albo w ust. 4.

9. Do wniosku, o którym mowa w ust. 7, stosuje się odpowiednio art. 767 – 767⁴ Kodeksu postępowania cywilnego.

10. Po rozpoznaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.”;

13) po art. 72 dodaje się art. 72a w brzmieniu:

„Art. 72a. 1. Do aplikantów i asesorów komorniczych stosuje się odpowiednio przepisy o odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników, z zastrzeżeniem ust. 2 – 6.

2. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) kara pieniężna do dziesięciokrotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego;
- 4) odpowiednio skreślenie z listy aplikantów komorniczych albo skreślenie z wykazu asesorów komorniczych.

3. Skazany na karę nagany lub na karę pieniężną nie może być powołany na stanowisko komornika w ciągu roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a skazanemu na karę pieniężną nie można w ciągu tego okresu zlecić wykonywania czynności, o których mowa w art. 30 ust. 2 i art. 33 ust. 1 i 2.

4. Osoba skreślona z listy aplikantów komorniczych może zostać ponownie wpisana na listę aplikantów komorniczych po upływie 3 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia i nie może się ubiegać o powołanie na stanowisko asesora komorniczego w okresie 3 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

5. Osoba skreślona z wykazu asesorów komorniczych może zostać powołana na stanowisko asesora komorniczego po upływie 3 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

6. Wykonanie kar wobec aplikantów i asesorów komorniczych należy odpowiednio do rady właściwej izby komorniczej oraz do prezesa właściwego sądu apelacyjnego.”;

14) w art. 74:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego złożony przez Ministra Sprawiedliwości wszczyna postępowanie dyscyplinarne. Jeżeli wcześniej wszczęto postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu obwinionego i postępowanie toczy się,

komisja dyscyplinarna dołącza wniosek Ministra Sprawiedliwości do tego postępowania w celu łącznego rozpoznania.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na postanowienie Ministra Sprawiedliwości o zawieszeniu komornika w czynnościach przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Przepisy art. 78 ust. 3 – 5 stosuje się odpowiednio.”;

15) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Art. 75. 1. Sprawy dyscyplinarne w pierwszej instancji rozpoznaje komisja dyscyplinarna.

2. Od orzeczeń komisji dyscyplinarnej stronom przysługuje odwołanie do sądu okręgowego właściwego według siedziby kancelarii obwinionego komornika, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.

3. Od orzeczenia sądu okręgowego nie przysługuje kasacja.

4. Do postępowania dyscyplinarnego w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”;

16) po art. 75 dodaje się art. 75a – 75n w brzmieniu:

„Art. 75a. 1. Krajowa Rada Komornicza powołuje komisję dyscyplinarną w liczbie 22 członków spośród kandydatów zgłoszonych w liczbie 3 przez radę każdej izby komorniczej, spośród komorników będących członkami danej izby.

2. Kadencja komisji dyscyplinarnej trwa 4 lata.

3. Spośród członków komisji dyscyplinarnej Krajowa Rada Komornicza powołuje przewodniczącego i wiceprzewodniczącego komisji.

4. Krajowa Rada Komornicza może odwołać przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji dyscyplinarnej na wniosek co najmniej połowy składu komisji lub na wniosek co najmniej połowy składu Krajowej Rady Komorniczej.

5. Obsługę komisji dyscyplinarnej zapewnia Krajowa Rada Komornicza.

Art. 75b. 1. Krajowa Rada Komornicza odwołuje członka komisji dyscyplinarnej przed upływem kadencji, jeżeli:

1) zrzekł się funkcji członka komisji;

2) zostało wszczęte przeciwko niemu postępowanie karne lub dyscyplinarne;

3) utracił prawo wykonywania zawodu komornika w wyniku orzeczenia dyscyplinarnego, orzeczenia sądowego albo odwołania przez Ministra Sprawiedliwości;

4) został zawieszony w czynnościach komornika sądowego.

2. W trakcie trwania kadencji skład komisji dyscyplinarnej może być uzupełniony, z tym że mandat nowego członka wygasa wraz z upływem kadencji komisji dyscyplinarnej.

3. Po upływie kadencji, członkowie komisji dyscyplinarnej pełnią swoją funkcję do zakończenia prowadzonego przez nich postępowania dyscyplinarnego, chyba że zachodzi konieczność prowadzenia postępowania dyscyplinarnego od początku.

Art. 75c. Członkowie komisji dyscyplinarnej są niezawisli w zakresie orzekania.

Art. 75d. 1. Komisja dyscyplinarna rozpoznaje sprawy dyscyplinarne w trzyosobowym składzie orzekającym.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza skład orzekający oraz przewodniczącego składu orzekającego, spośród członków składu orzekającego.

Art. 75e. 1. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej kieruje pracami komisji dyscyplinarnej, a w szczególności wyznacza terminy posiedzeń i przedstawia akta sprawy sądowi odwoławczemu.

2. W razie nieobecności przewodniczącego komisji dyscyplinarnej jego obowiązki wykonuje wiceprzewodniczący.

Art. 75f. Stronami postępowania dyscyplinarnego są:

1) wnioskodawca – podmiot, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego;

2) obwiniony – komornik, asesor lub aplikant komorniczy, przeciwko któremu złożono wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Art. 75g. 1. Obwiniony może korzystać z pomocy obrońcy, którym może być adwokat, radca prawny albo komornik.

2. Obwiniony może ustanowić najwyżej dwóch obrońców.

Art. 75h. 1. Komisja dyscyplinarna powinna dążyć do tego, aby sprawa została rozpoznana na pierwszym posiedzeniu.

2. Z ważnych powodów przewodniczący może odroczyć posiedzenie na czas nie dłuższy niż 30 dni.

3. Posiedzenie odroczone prowadzi się w dalszym ciągu, chyba że skład komisji dyscyplinarnej uległ zmianie.

Art. 75i. Rozprawa przed komisją dyscyplinarną odbywa się bez względu na niestawiennictwo stron prawidłowo powiadomionych o terminie, chyba że strona usprawiedliwi swoją nieobecność i wniesie o odroczenie rozprawy.

Art. 75j. Protokołatem posiedzenia komisji dyscyplinarnej może być komornik, asesor komorniczy albo aplikant komorniczy wyznaczony przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

Art. 75k. Jeżeli obwiniony przyznaje się do popełnienia czynu podlegającego odpowiedzialności dyscyplinarnej, komisja dyscyplinarna, za zgodą stron, może nie przeprowadzać postępowania dowodowego lub przeprowadzić je częściowo.

Art. 75l. 1. Komisja dyscyplinarna wymierza karę, przewidzianą w ustawie, według swojego uznania, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy obwinionego, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej komorników, asesorów i aplikantów komorniczych.

2. Wymierzając karę komisja dyscyplinarna uwzględnia w szczególności motywacje i sposób zachowania się obwinionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na nim obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste obwinionego oraz zachowanie się po popełnieniu czynu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody.

Art. 75m. 1. Komisja dyscyplinarna sporządza uzasadnienie orzeczenia w terminie 30 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

2. Uzasadnienie orzeczenia doręcza się stronom.

Art. 75n. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia komisja dyscyplinarna doręcza Ministrowi Sprawiedliwości, Krajowej Radzie Komorniczej i radzie właściwej izby komorniczej. W przypadku asesora komorniczego, odpis prawomocnego orzeczenia przesyła się również właściwemu prezesowi sądu apelacyjnego.

2. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, rada właściwej izby komorniczej załącza do akt komornika, asesora lub aplikanta komorniczego.

3. Komisja dyscyplinarna przechowuje akta postępowania dyscyplinarnego przez 10 lat, licząc od daty uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.”;

17) w art. 78 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na uchwałę o zawieszeniu w czynnościach komornika przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia uchwały.”;

18) art. 78a uchyla się.

Art. 2. Postępowania w sprawie powołania na stanowisko komornika sądowego i asesora komorniczego oraz wpisu na listę aplikantów komorniczych wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy toczą się według przepisów dotychczasowych, z wyłączeniem przepisów dotyczących obowiązku uzyskiwania i sporządzania informacji o kandydatach przez organy Policji.

Art. 3. Postępowania w sprawach zawieszenia komornika w czynnościach wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy toczą się według przepisów dotychczasowych.

Art. 4. Komisja dyscyplinarna powołana przed dniem wejścia w życie ustawy działa do końca kadencji, na którą została powołana.

Art. 5. Postępowania dyscyplinarne wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do czasu ich zakończenia w danej instancji, toczą się według przepisów dotychczasowych.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 44, poz. 288, Nr 85, poz. 571 i Nr 112, poz. 769 oraz z 2009 r. Nr 26, poz. 156.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651 oraz z 2009 r. Nr 8, poz. 39 i Nr 20, poz. 104.

UZASADNIENIE

I. Przedmiot i cel regulacji

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.) została ostatni raz znowelizowana ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 112, poz. 769). Nowela ta w zasadniczej części weszła w życie z dniem 28 grudnia 2007 r., a w zakresie zmian objętych art. 1 pkt 22 – 23 i pkt 25 – 26, z dniem 1 stycznia 2008 r.

Ten krótki czas obowiązywania nowych przepisów wykazał, iż zachodzi pilna konieczność kolejnej nowelizacji ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Nie zawiera ona bowiem niektórych koniecznych regulacji ustawowych odnoszących się do zastępców komorników sądowych oraz do postępowania dyscyplinarnego. Ponadto niektóre rozwiązania związane z trybem powoływania nowych komorników sądowych oraz zawieszania komorników w czynnościach wymagają usprawnienia procedury w tym zakresie. Niezbędna była również nowelizacja zasad pobierania opłaty stosunkowej w zakresie jej wysokości w nieskomplikowanych sprawach dotyczących dłużników korzystających z szeroko rozumianych świadczeń społecznych.

II. Założenia projektu ustawy

W szczegółowym ujęciu proponowane rozwiązania przedstawiają się w sposób następujący:

W nowym art. 4 ust. 2 uregulowana została kwestia pieczęci zastępcy komornika sądowego. W praktyce zastępcy komorników używają obecnie pieczęci zastępowanego komornika, przy której zamieszczają dopisek „zastępca” lub, jeżeli zastępcą komornika jest inny komornik, używa on swojej pieczęci. Praktyka ta wymaga ujednolicenia. Z tego względu konieczne jest wprowadzenie regulacji dającej zastępcy komornika legitymację prawną do używania przez niego pieczęci zastępowanego komornika. Taka regulacja nie stoi w sprzeczności ani z ustawą z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 235, poz. 2000, z późn. zm.), ani z dekretem z dnia 7 grudnia 1955 r. o godle i barwach

Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (Dz. U. Nr 47, poz. 314, z późn. zm.), który obowiązuje z wyłączeniem regulacji dotyczących godła i barw Rzeczypospolitej Polskiej, ani też z wydanym na jego podstawie rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1955 r. w sprawie tablic i pieczęci urzędowych (Dz. U. Nr 47, poz. 314, z późn. zm.). Zgodnie bowiem z treścią § 25 wskazanego powyżej rozporządzenia, do Mennicy Państwowej należy przekazać tylko te pieczęcie, które nie mogą być używane np. z powodu zniesienia jednostki organizacyjnej. W sytuacji ustanowienia zastępcy komornika, w tym na skutek odwołania lub śmierci komornika, nie dochodzi jednak do likwidacji jednostki organizacyjnej, jaką jest kancelaria komornika. W funkcjonującej kancelarii, do czasu powołania nowego komornika lub likwidacji kancelarii, wykonywane są nadal wszystkie czynności egzekucyjne.

Kolejna zmiana dotyczy kancelarii komorniczej właściwej do wykonywania czynności egzekucyjnych w obszarze właściwości nowo utworzonego sądu rejonowego. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 7 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w wypadku utworzenia nowego sądu rejonowego, komornicy, których siedziby kancelarii położone są w obszarze właściwości nowo utworzonego sądu, z chwilą jego utworzenia stają się z mocy prawa komornikami przy tym sądzie. Regulacja ta nie spełnia swojej roli wówczas, gdy w obszarze nowo utworzonego sądu nie znajduje się żadna siedziba kancelarii komorniczej. W takim przypadku istnieje niebezpieczeństwo, że – z uwagi na brak komornika w nowo utworzonym rewirze – do czasu jego powołania nastąpiłby paraliż czynności egzekucyjnych. Dotyczy to zwłaszcza egzekucji z nieruchomości, której nie może prowadzić inny wybrany przez wierzyciela komornik. Regulacje proponowane w dodawanych w art. 7 ustępach 2a i 2b mają zapobiec takiej sytuacji. Przewiduje się bowiem, iż w takim przypadku Minister Sprawiedliwości z urzędu zarządzi utworzenie wolnego stanowiska komornika sądowego i rozpocznie procedurę jego obsadzenia. Do czasu zakończenia tej procedury lub zniesienia rewiru po bezskutecznym trzykrotnym obwieszczeniu, czynności egzekucyjne wykonywaliby komornicy dotychczas właściwi.

Zmiany wprowadzone w treści przepisu art. 11 ustawy mają na celu usprawnienie i przyspieszenie procedury obsady wolnego stanowiska komornika sądowego. Zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem tego przepisu, prezes sądu apelacyjnego przesyła odpis wniosku radzie właściwej izby komorniczej w celu wyrażenia opinii o kandydacie, w terminie 21 dni, a po jej uzyskaniu przesyła wniosek Ministrowi Sprawiedliwości, który z kolei zwraca się do właściwego organu Policji o nadesłanie informacji o osobie ubiegającej się na

stanowisko komornika. Informację tą Policja ma obowiązek sporządzić w terminie 30 dni. Proponowana zmiana przewiduje, że Minister Sprawiedliwości, a nie jak dotychczas prezes sądu apelacyjnego, będzie się zwracał o zaopiniowanie kandydatów przez właściwą radę izby komorniczej, co znacznie przyspieszy postępowanie administracyjne w przedmiocie obsady wolnego stanowiska komornika.

Przyspieszeniu postępowania posłuży również rezygnacja z obowiązku uzyskiwania od organów Policji informacji o kandydacie na stanowisko komornika i asesora komorniczego oraz o osobie ubiegającej się o wpis na listę aplikantów komorniczych. Uchylenie przepisów art. 11 ust. 1a, 1b i 5a oraz art. 29 ust. 4 i art. 32 ust. 5 wiąże się także z potrzebą zwolnienia organów Policji od obowiązków w zakresie zdobywania informacji o kandydatach, wobec przyjęcia, że czynności Policji wymagają zaangażowania znacznej liczby funkcjonariuszy, a wiedza niezbędna dla oceny kandydata może być uzyskana w inny sposób.

Wprowadzenie możliwości ubiegania się przez kandydata o powołanie tylko na jedno stanowisko komornika sądowego, a nie jak jest obecnie na stanowisko w jednym rewirze komorniczym, uniemożliwi kandydatom jednoczesne składanie kilku wniosków o powołanie na różne stanowiska komornika sądowego w rewirze, w którym do obsady będzie w danej chwili kilka wolnych stanowisk. Takie rozwiązanie usprawni procedury w przedmiocie obsady wolnego stanowiska komornika sądowego, co będzie korzystne dla wszystkich kandydatów starających się o powołanie na takie stanowisko.

W art. 13 proponuje się skreślenie ust. 4 przewidującego, iż o zgłoszeniu Ministrowi Sprawiedliwości utworzenia kancelarii komornik zawiadamia prezesa sądu rejonowego, przy którym działa, oraz radę właściwej izby komorniczej. Z uwagi na fakt, że zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 4, komornik uzyskuje prawo wykonywania czynności dopiero z dniem złożenia ślubowania, a nie z dniem utworzenia lub objęcia kancelarii, uznano, że nie zachodzi konieczność dokonania takiego zawiadomienia.

Propozycje zmian art. 14 polegają na rezygnacji z obowiązku zawiadamiania przez Ministra Sprawiedliwości prezesa właściwego sądu okręgowego o zgłoszeniu przez komornika utworzenia kancelarii oraz nałożeniu na prezesa sądu apelacyjnego obowiązku zawiadomienia Ministra Sprawiedliwości, prezesa właściwego sądu rejonowego oraz rady właściwej izby komorniczej o przyjęciu ślubowania od komornika. Ostatnia z wyżej wymienionych zmian jest związana z – omówioną powyżej – propozycją wykreślenia art. 13 ust. 4.

Nowelizacja art. 15 ma na celu umożliwienie komornikowi skorzystania z sądowej kontroli wydanego przez Ministra Sprawiedliwości postanowienia w przedmiocie zawieszenia komornika w czynnościach w wypadkach wskazanych w przedmiotowym przepisie, podobnie jak ma to miejsce przy zawieszeniu komornika przez Ministra Sprawiedliwości przy złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w trybie art. 74 ustawy. Obecnie, w razie zawieszenia komornika w oparciu o art. 15, komornikowi przysługuje prawo zaskarżenia postanowienia Ministra w trybie sądowno-administracyjnym. Zawieszenie komornika w czynnościach jest okolicznością mającą dla komornika bardzo duże znaczenie zarówno zawodowe jak i finansowe. Z tych powodów decyzja Ministra Sprawiedliwości w tym zakresie powinna zostać poddana kontroli sądu powszechnego. Wprowadzona została również zmiana, która uniemożliwia ustanie zawieszenia komornika w czynnościach w razie prawomocnego zakończenia postępowania wyrokiem skazującym. W obecnym stanie prawnym każde prawomocne zakończenie postępowania karnego toczącego się przeciwko komornikowi skutkuje ustaniem zawieszenia, a więc również komornik skazany prawomocnym wyrokiem karnym, do czasu zakończenia procedury w przedmiocie odwołania go ze stanowiska, ma prawo wykonywać czynności egzekucyjne.

Projektowane zmiany art. 26 ust. 2 i art. 27a ust. 4 mają za cel dostosowanie brzmienia tych przepisów do obecnej terminologii ustawy. Charakter porządkujący ma zmiana polegająca na skreśleniu art. 33a, którego treść przeniesiono do projektowanego art. 72a.

Zmiana w art. 49 ust. 1 wynika z konieczności racjonalnego i usprawiedliwionego względami społecznymi zrównania zasad finansowania egzekucji, których sposoby nie wymagają znacznego nakładu pracy komornika, a których skutki finansowe są dotkliwe dla dłużników utrzymujących się ze stałych, zazwyczaj niewysokich świadczeń. Zgodnie z nowym brzmieniem powyższego przepisu, katalog wierzytelności, przy egzekucji z których obowiązuje obniżona opłata stosunkowa – w wysokości 8 % wyegzekwowanego świadczenia – został uzupełniony o nowe kategorie wierzytelności, a mianowicie o świadczenie z ubezpieczenia społecznego, zasiłek dla bezrobotnych, dodatek aktywizacyjny, stypendium oraz dodatek szkoleniowy, wypłacane na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Wierzytelności te są podobne konstrukcyjnie do wymienionych już w tym przepisie wierzytelności z wynagrodzenia za pracę. Brak jest również istotnych różnic w zakresie nakładu pracy komornika, niezbędnego dla wyegzekwowania roszczeń przy zastosowaniu wymienionych sposobów egzekucji. Proponowana zmiana przepisu art. 49 ust. 1 ustawy ma przede wszystkim na celu zmniejszenie finansowej dolegliwości egzekucji

prowadzonych w stosunku do osób częstokroć wymagających pomocy państwa. Zmiana dotycząca świadczenia z pomocy społecznej wprowadzona została na skutek uwzględnienia postulatu Rzecznika Praw Obywatelskich, zgłoszonego w wystąpieniu z dnia 23 maja 2008 r. Została ona uzupełniona o świadczenia z tytułu zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium i dodatku szkoleniowego, wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Za przyjęciem tego rozwiązania przemawiały ważne względy społeczne, sprowadzające się do miarkowania dolegliwości egzekucji wobec podmiotów zasługujących na ochronę państwa, z uwagi na ich sytuację życiową. Równie ważne było harmonizowanie tego przepisu z przepisem art. 833 § 1¹ K.p.c., dotyczącym ograniczenia egzekucji, który dopuszcza (z ograniczeniami wynikającymi z art. 87¹ K.p.) możliwość prowadzenia egzekucji z tej kategorii wierzytelności (choćby celem wyegzekwowania świadczeń alimentacyjnych).

Kolejną zmianą przewidzianą w art. 49 jest przywrócenie możliwości miarkowania wysokości opłat komorniczych przez sąd. Możliwość taka istniała przed wejściem w życie przywołanej powyżej ustawy z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw. Na potrzebę wprowadzenia takiej możliwości wskazał Minister Zdrowia w uwagach do niniejszego projektu, przedstawionych przed posiedzeniem Stałego Komitetu Rady Ministrów.

W opinii Ministra Zdrowia, instytucja taka miałaby szczególne znaczenie dla publicznych zakładów opieki zdrowotnej, w odniesieniu do których nakład pracy komorników związany z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego jest z reguły niewielki.

Proponuje się dodanie w art. 49 nowych ustępów 7 – 10, przyznających dłużnikowi (a w przypadku określonym w art. 49 ust. 4 – także wierzycielowi) możliwość złożenia wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej, w terminie 7 dni od dnia dowiedzenia się przez uprawnionego o ściągnięciu opłaty, względnie od dnia doręczenia postanowienia zawierającego wezwanie do uiszczenia opłaty. Do wniosku takiego stosowane być mają odpowiednio przepisy o skardze na czynności komornika.

Określone zostały także kryteria, które sąd powinien wziąć pod uwagę – ustalając kwotę, o jaką powinna zostać obniżona opłata.

W obowiązującym stanie prawnym postępowanie dyscyplinarne wobec komorników sądowych, asesorów i aplikantów komorniczych uregulowane jest w przepisach ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia

19 lutego 2008 r. w sprawie trybu postępowania dyscyplinarnego wobec komorników, asesorów i aplikantów komorniczych (Dz. U. Nr 40, poz. 238). Taki stan rzeczy nie jest właściwy, albowiem zasady według których toczy się postępowanie dyscyplinarne powinny być uregulowane w ustawie, a nie w akcie wykonawczym. Natomiast w postępowaniu odwoławczym, toczącym się przed sądem okręgowym – sądem pracy i ubezpieczeń społecznych, stosowane są odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji.

Projekt przewiduje uregulowanie całości problematyki postępowania dyscyplinarnego w ustawie i jednocześnie skreślenie art. 78a, stanowiącego podstawę prawną do wydania rozporządzenia w sprawie trybu postępowania dyscyplinarnego wobec komorników, asesorów i aplikantów komorniczych, co będzie skutkowało utratą mocy obowiązującej tego aktu wykonawczego. Przewiduje się także rezygnację z dotychczasowego dualizmu trybu postępowania.

W art. 75 przewiduje się wprowadzenie ogólnej klauzuli stanowiącej, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji stosowane będą odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, który zapewnia pełne gwarancje praw wszystkim stronom. Przepisy K.p.k. stosowane będą odpowiednio zarówno w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną, jak i w postępowaniu odwoławczym. Sądem właściwym do rozpatrywania odwołania od orzeczeń komisji dyscyplinarnej będzie sąd okręgowy właściwy według siedziby kancelarii obwinionego komornika.

Zmiana art. 74 ust. 2 i 4 ma na celu zagwarantowanie Ministrowi Sprawiedliwości możliwości złożenia wniosku wszczynającego postępowanie dyscyplinarne niezależnie od tego, czy wcześniej wszczęte zostało już takie postępowanie z wniosku innego uprawnionego podmiotu. Taka regulacja zapewni Ministrowi Sprawiedliwości realizację jego przewidzianych w ustawie uprawnień w postępowaniu dyscyplinarnym. Regulacja nakazująca dołączenie wniosku Ministra Sprawiedliwości do postępowania dyscyplinarnego wszczętego o ten sam czyn wcześniej w celu łącznego rozpoznania, uniemożliwi umorzenie takiego postępowania z tego powodu, iż wcześniej o ten sam czyn wszczęto postępowanie. Na postanowienie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie zawieszenia komornika w czynnościach będzie przysługiwało zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie.

W art. 75a zostały uregulowane kwestie związane z powołaniem komisji dyscyplinarnej. Jako podmiot uprawniony do powołania 22 osobowej komisji dyscyplinarnej wskazano Krajową Radę Komorniczą. Przewidziano, iż kandydatów na członków komisji

dyscyplinarnej zgłaszać będą rady właściwych izb komorniczych, przy czym każda rada będzie wskazywała 3 kandydatów. Czas trwania kadencji komisji dyscyplinarnej określono na 4 lata. Upoważniono Krajową Radę Komorniczą do wyznaczania i odwoływania przewodniczącego i wiceprzewodniczącego komisji dyscyplinarnej spośród członków komisji. Oprócz tego w przepisie powyższym wskazano również podmioty uprawnione do złożenia wniosku o odwołanie wyznaczonych przewodniczących i wiceprzewodniczących komisji dyscyplinarnych. Zapewnienie obsługi komisji dyscyplinarnej powierzono, jak to jest dotychczas, Krajowej Radzie Komorniczej.

Art. 75b uprawnia Krajową Radę Komorniczą do odwołania członka komisji dyscyplinarnej w ściśle wskazanych sytuacjach. W przepisie tym umożliwiono również uzupełnianie składu komisji dyscyplinarnej, w trakcie trwania kadencji i określono czas trwania mandatu nowego członka komisji dyscyplinarnej, tj. do końca kadencji danej komisji dyscyplinarnej. W celu zapobieżenia konieczności prowadzenia od początku spraw dyscyplinarnych będących w toku w chwili zakończenia kadencji komisji dyscyplinarnej, wprowadzono regulację nakazującą pełnienie przez członków komisji dyscyplinarnej swoich funkcji do czasu zakończenia prowadzonych postępowań dyscyplinarnych, chyba że zajdzie konieczność prowadzenia postępowań dyscyplinarnych od początku.

Projektowany art. 75c przewiduje, iż członkowie komisji dyscyplinarnej w zakresie orzekania są niezawiśli.

W art. 75d przewidziano, iż sprawy dyscyplinarne rozpoznawane będą w trzyosobowym składzie. Skład orzekający do rozpoznania konkretnej sprawy będzie wyznaczał przewodniczący komisji dyscyplinarnej, wyznaczając jednocześnie przewodniczącego składu orzekającego spośród jego członków.

Przewodniczący komisji dyscyplinarnej, zgodnie z projektowanym art. 75e, będzie kierował pracami komisji dyscyplinarnej. W szczególności do obowiązków przewodniczącego będzie należało wyznaczanie terminów posiedzeń komisji oraz przedstawianie sądowi odwoławczemu akt sprawy w wypadku złożenia odwołania. W razie nieobecności przewodniczącego komisji dyscyplinarnej jego obowiązki będzie wykonywał wiceprzewodniczący.

Art. 75f określa strony postępowania dyscyplinarnego, którymi będą wnioskodawca i obwiniony.

Zgodnie z art. 75g, obwiniony będzie mógł korzystać z pomocy obrońcy, którym może być adwokat, radca prawny albo komornik. Taka regulacja zapewnia obwinionym prawo do obrony.

W art. 75h wskazano, iż komisja dyscyplinarna powinna dążyć do tego, aby sprawę rozpoznać na pierwszym posiedzeniu. Uregulowano zasady odraczania posiedzeń i określono, kiedy odroczone posiedzenie musi być prowadzone od początku.

W art. 75i uregulowano zasady stawiennictwa stron na rozprawie dyscyplinarnej. Przyjęto, iż obecność stron prawidłowo powiadomionych o terminie rozprawy dyscyplinarnej nie jest obowiązkowa, co umożliwi sprawne przeprowadzenie rozprawy. Rozprawy nie będzie jednak można przeprowadzić, gdy strona usprawiedliwi swoją nieobecność i wniesie o odroczenie rozprawy. Takie rozwiązanie gwarantuje stronom prawo udziału w każdej rozprawie dyscyplinarnej.

Z uwagi na fakt, iż wszystkie posiedzenia komisji dyscyplinarnych muszą być protokołowane, art. 75j zobowiązał przewodniczącego komisji dyscyplinarnej do wyznaczania protokolantów spośród komorników, asesorów komorniczych albo aplikantów komorniczych. Dotychczas funkcję tę pełnili pracownicy Krajowej Rady Komorniczej, co nie wydaje się właściwe.

Usprawnieniu pracy komisji dyscyplinarnej służy art. 75k. Zgodnie bowiem z tym przepisem, komisja dyscyplinarna nie będzie musiała przeprowadzać postępowania dowodowego lub przeprowadzi je częściowo, jeżeli obwiniony przyzna się do winy i strony wyrażą na to zgodę.

Art. 75l określa dyrektywy wymiaru kary w postępowaniu dyscyplinarnym. Przede wszystkim wskazano, iż wymierzona kara musi mieścić się w granicach przewidzianych przez ustawę, nie może przekraczać stopnia winy obwinionego, musi uwzględniać stopień szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara orzeczona powinna osiągnąć wobec obwinionego, ale także wobec innych komorników, asesorów i aplikantów komorniczych w zakresie kształtowania ich świadomości prawnej. Komisja dyscyplinarna, wymierzając karę, obowiązana będzie w szczególności uwzględnić motywację obwinionego, przy popełnianiu czynu, jego sposób zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na nim obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste obwinionego oraz zachowanie po popełnieniu czynu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody.

W przepisie art. 75m wprowadzona została zasada, iż uzasadnienie orzeczenia dyscyplinarnego sporządza się z urzędu w terminie 30 dni od jego ogłoszenia i doręcza się stronom.

Przepis art. 75n ust. 1 wskazuje – inne oprócz stron – podmioty, którym komisja dyscyplinarna z urzędu zobowiązana będzie doręczyć prawomocne orzeczenie dyscyplinarne, dotyczące komornika, asesora lub aplikanta komorniczego. Wskazane w tym przepisie podmioty posiadają określone w ustawie kompetencje w zakresie wykonywania orzeczeń dyscyplinarnych.

Art. 75n ust. 3 nakłada na Krajową Radę Komorniczą obowiązek przechowywania przez 10 lat akt postępowania dyscyplinarnego. Przepis ten sankcjonuje obecnie obowiązujące zasady w tym zakresie. Przedmiotowe obowiązki Krajowej Rady Komorniczej powinny być zachowane, albowiem sprawowanie sądownictwa dyscyplinarnego komorników, asesorów i aplikantów komorniczych w pierwszej instancji nadal należy być do samorządu komorniczego. Krajowa Rada Komornicza – podobnie jak w obecnym stanie prawnym – będzie uprawniona do powoływania komisji dyscyplinarnej, będzie też zapewniała obsługę tej komisji.

Zmiana procedury dotyczącej powoływania nowych komorników powinna być wprowadzona w taki sposób, aby nie utrudniać postępowań rozpoczętych, a niezakończonych przed wejściem w życie przepisów regulujących to zagadnienie. Z tego powodu w art. 2 projektu ustawy przewidziano, że do postępowań w sprawie powołania na stanowisko komornika sądowego wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu ich zakończenia, przepisy dotychczasowe.

Projekt przewiduje istotną zmianę zasad dotyczących odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie zawieszenia komornika na podstawie art. 15 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Aby zatem umożliwić sprawne wprowadzenie tej zmiany, w art. 3 przewidziano regulację, zgodnie z którą postępowania w sprawach zawieszenia komornika w czynnościach wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy toczą się według przepisów dotychczasowych.

Również zmiana przepisów dotyczących postępowania dyscyplinarnego powoduje konieczność zamieszczenia przepisów międzyczasowych – zarówno w zakresie funkcjonowania komisji dyscyplinarnej, jak i w zakresie samego postępowania. Stąd regulacje art. 4 i 5 projektu.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje projekt ustawy

Projekt dotyczy komorników, osób ubiegających się o powołanie na stanowisko komornika oraz aplikantów i asesorów komorniczych. Zmiany dotyczą również sądów powszechnych, do kompetencji których przejść ma rozpatrywanie odwołań od decyzji Ministra Sprawiedliwości o zawieszeniu komornika. Zmiany przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji dotyczą szerokiego kręgu dłużników utrzymujących się ze świadczeń wymienionych w proponowanym brzmieniu tego przepisu, natomiast zmiany wprowadzane w dodawanych przepisach art. 49 ust. 7 – 10 odnoszą się do stron postępowania egzekucyjnego (dłużników albo wierzycieli) obowiązanych do uiszczenia opłaty stosunkowej.

2. Konsultacje

Projekt ustawy przedstawiony został do zaopiniowania Krajowej Radzie Sądownictwa, Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego i Krajowej Radzie Komorniczej.

Krajowa Rada Komornicza podnosiła konieczność podjęcia prac nad nową ustawą o komornikach sądowych i egzekucji. Zgłosiła również liczne uwagi do rozwiązań przyjętych w obowiązujących przepisach ustawy, podnosząc wątpliwość co do konstytucyjności znacznej ich części. W toku prac za bezpodstawne i sprzeczne z celem ustawy, która zmierza do przyspieszenia procesu powoływania komorników, uznano zastrzeżenia Krajowej Rady Komorniczej do art. 11 ust. 3 i 4 ustawy, a sprowadzające się do twierdzenia, że opinia izby komorniczej powinna być elementem niezbędnym przy powołaniu komornika. Odnosząc się do powyższej uwagi wskazać należy, że przepis art. 11 ust. 4 w jego obecnym brzmieniu umożliwia właściwej izbie komorniczej wydanie opinii, jednak jej brak w terminie 21 dni nie blokuje procesu powoływania komornika.

Nie podzielono również zastrzeżeń Krajowej Rady Komorniczej o charakterze redakcyjno-technicznym, do propozycji skreślenia art. 13 ust. 4 obowiązującej ustawy i podobnych zastrzeżeń tego podmiotu do usytuowania proponowanej regulacji z art. 14 ust. 2a.

Nie zostały również uwzględnione propozycje i uwagi Krajowej Rady Komorniczej, które wykraczały poza granicę obecnie prowadzonych prac i stanowiły w istocie postulat dla przyszłych rozwiązań, w szczególności w zakresie problematyki postępowania dyscyplinarnego. Szczegółowe uwagi do przepisów dotyczących postępowania dyscyplinarnego nie zostały uwzględnione, jako zmierzające do wprowadzenia odmiennej niż przyświecająca nowelizacji, koncepcji ukształtowania tego postępowania.

Krajowa Rada Sądownictwa podniosła wątpliwości do poprawności rozwiązań przyjętych w obecnym brzmieniu art. 15a ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, na tle konstrukcji przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej komornika, określonych w art. 71 obowiązującej ustawy. Ta uwaga Krajowej Rady Sądownictwa nie została uwzględniona, bowiem wykraczała poza zakres regulacji objętej nowelizacją, a ponadto założono dopuszczalność tożsamości podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej i odwołania komornika przez Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 15 ust. 1 pkt 6 i 7. Nie podzielono również uwag dotyczących art. 7 ust. 1, przyjmując, że jeżeli przy nowo utworzonym sądzie nie będzie komornika, to do czasu jego powołania działać będzie dotychczasowy komornik, właściwy dla dawnego rewiru obejmującego obszar nowo utworzonego sądu.

Wykreślenie przepisów przewidujących obowiązek uzyskania od organów Policji informacji o kandydacie ubiegającym się o powołanie na stanowisko komornika i asesora komorniczego oraz o osobie ubiegającej się o wpis na listę aplikantów komorniczych przesądziło o nieuwzględnieniu tych uwag Krajowej Rady Sądownictwa, które odnosiły się do proponowanego podczas prac art. 11 ust. 5a. Uwagi te sprowadzały się do potrzeby rozważenia utrzymania obowiązku informowania przez Ministra Sprawiedliwości zainteresowanego o treści informacji uzyskanych od organu Policji.

Uwagi Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego zostały uwzględnione, z wyjątkiem uwag odnoszących się do przepisów dotyczących obowiązku uzyskiwania informacji od organów Policji.

Projekt ustawy został udostępniony także, stosownie do brzmienia art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), za pośrednictwem Internetu na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości, która – zgodnie z § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej (Dz. U. Nr 10, poz. 68) – jest jednocześnie stroną podmiotową Biuletynu Informacji Publicznej.

Zainteresowania pracami nad projektem na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa nie zgłoszono.

3. Skutki społeczno-gospodarcze i finansowe projektu ustawy

3. 1. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projekt będzie miał wpływ na wydatki z budżetu państwa, w tym w części 15 „Sądy powszechne” oraz w części 37 „Sprawiedliwość”.

Przewidziane w projekcie przejęcie rozpatrywania odwołań od decyzji Ministra Sprawiedliwości o zawieszeniu komornika przez sądy powszechne spowoduje, z jednej strony, zwiększenie wydatków na funkcjonowanie tych sądów, z drugiej zaś, zmniejszenie wydatków na sądownictwo administracyjne.

Oszacowanie rozmiarów tych skutków w chwili obecnej nie jest możliwe. Można jednak założyć, że będą one niewielkie, zważywszy na obecną liczbę odwołań od postanowień o zawieszeniu komornika.

3. 2. Wpływ na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy oraz sytuację i rozwój regionalny.

Projektowane uregulowania prowadzą do usprawnienia procedury powoływania na stanowisko komornika, nie wprowadzają jednak tego typu zmian, które powodowałyby zmianę zasad naboru na to stanowisko.

4. Wstępna opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Materia projektowanej nowelizacji leży poza zakresem spraw regulowanych przez prawo Unii Europejskiej.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/542/09/DP/ma

Warszawa, dnia 5 marca 2009 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (pismo z dnia 5.03.2009 r., nr RM-10-34-09), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. SEKRETARZA
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
POLSKIEGO SEKRETARZA STANU
Maciej Szpunar

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

DABINET
SEKRETARIA RADY MINISTRÓW

2009-03-06